

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

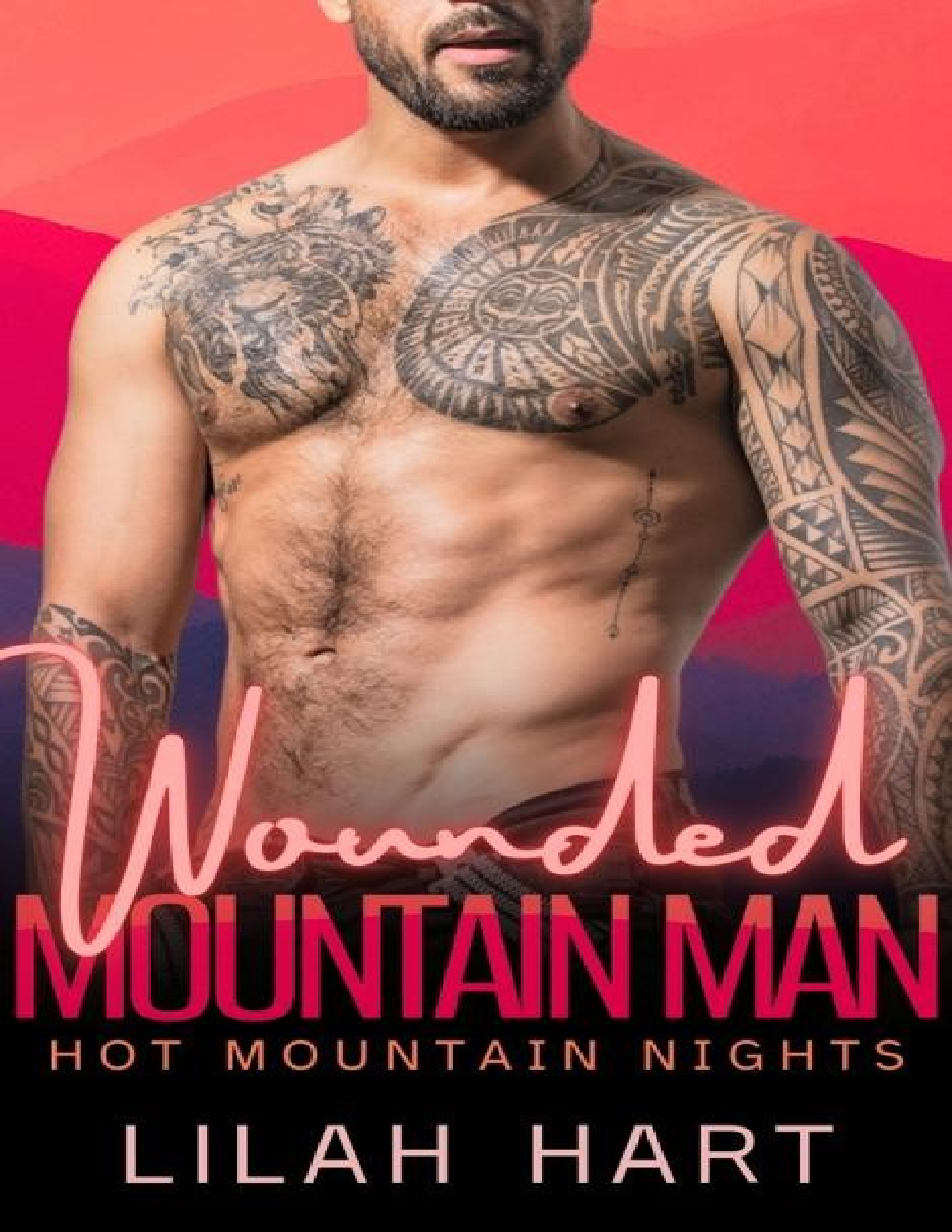
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Wounded

MOUNTAIN MAN

HOT MOUNTAIN NIGHTS

LILAH HART

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

YARALI DAĞ ADAMI

LILAH HART

Bir Sıcak Dağ Geceleri Romanı Versiyon
1.0506

Copyright © 2025 Lilah Hart
Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni alınmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Bu kitap, yayıncının önceden izni olmaksızın ve bu k o ş u l da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmaksızın, yayınlandığı cilt veya kapak biçiminden başka herhangi bir biçimde ödünç verilmemesi, yeniden satılmaması, kiralanmaması veya başka bir şekilde dağıtılmaması koşuluyla satılmaktadır. Hiçbir koşul altında bu kitabın herhangi bir bölümü yeniden satılmak üzere fotokopi ile çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Sayfalarındaki karakterler ve durumlar ile yaşayan veya ölmüş yerler veya kişiler arasındaki her türlü benzerlik kasıtsız ve tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Jenn Winters

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6 Sonsöz

-- -- --

1

JESSALYN

Bu kötü, kötü, kötü bir fikirdi.

Ön panelime monte edilmiş olan telefonumun ekranına baktım. Ekranı göre hâlâ yarım mil gerideydim. Bir kamp alanına ulaşmak için bu yollardan birine sapmam gerekiyordu ama şimdi hangisi olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sağ taraftaydı. O kadarını biliyordum. Elbette, bir işaret olacaktı.

Kamp alanı bu tarafta.

Hayır. Öyle bir şans yok. Bir sokaktan geçtim ama dönmedim. Düşündüm ama yanlış yola sapmak istemedim. Bu kesinlikle çok erken görünüyordu.

Hemen ardından başka bir yol geldi. Sonra hiçbir şey.

O iki yoldan biriydi. İçimi çekerek dikiz aynama baktım ve arkamda kimsenin olmadığını teyit ettim. Sonra soldaki bir kulübenin garaj yoluna girdim. O iki yoldan birini seçmek için tekrar geri döndüm.

Yeniden yönlendirme demişken, uygulamam yanlış yöne gittiğimde yaptığı o dönme hareketini yapmaya başlasa ne güzel olurdu. Bu benim her zamanki GPS'im değildi. Bir araç paylaşım şirketi için şoförlük yapmaya başladığımda yüklediğim GPS'ti. Birisi bu dağ kasabasında çok iş olduğunu söylemişti ama son üç haftadır zamanımın tamamını dağın dibinde, dükkânların, restoranların ve barların olduğu yerde geçiriyordum. Bu dağa en uzak geldiğim yer kayak kulübesiydi.

Bu onun çok ötesindeydi. Birileri kamp yapıyordu ve erzak almak için kasabaya gitmeleri gerektiğine karar vermişlerdi. Bu iş için uygun kişi bendim.

Ama bu doğru gelmiyordu. İki yoldan ikincisine saptım ve orayı karanlık ve ürkütücü buldum. Bunun sonunda bir kamp alanı olmayacaktı. Bunun sonunda hiçbir şey olmayacaktı.

Thunk, thunk, thunk.

Yol engebeleri görünmüyordu. Bu sesi çıkaran neydi? Hız tümseklerinin üzerinden geçiyormuşum gibi geliyordu. Lastiğim mi patlamıştı? Hayır, öyle bir şey olamaz. Burada olmaz. Şimdi olmaz. Yardım çağırabileceğim bir cep telefonu servisi olmadan olmaz.

Thunk, thunk, thunk.

Her ne ise, bu iyi bir şey olamazdı. Lastiğim patlamış gibi hissetmedim. Bu bana bir kez olmuştu. Ve arabamın eğilme şeklini yanlış anlamak mümkün değildi. Belki de bu her zaman olmuyordu.

Thunk, thunk, thunk. Hiss.

Son seste frene bastım, gözlerimi dikmiş önüme bakıyordum. Birden önümde buhar belirdi. Dışarısı sisli miydi? İleride bir şey mi yanıyordu?

Hayır, bu tam önümdeydi. Beynim bunu algılayamadı. Ayağım frendeyken bile arabam tütüyor, tıslıyor ve gümbürdüyordu.

Vitesi parka aldım ve kontağı kapatmak için düğmeye bastım. Bu araba sadece birkaç yaşındaydı. Bu ıssız yerde bozulması nasıl mümkün olabilirdi?

Kapı kolunu çekip dışarı çıktım ve arabanın ön tarafına doğru ilerledim. Kesinlikle duman vardı ama alev yoktu. Yine de biraz geride durmalıydım. Ya alev alırsa?

Kahretsin, eşyalarım oradaydı. Cüzdanım, telefonum... hayatım. Hayatımın Adairsville'de yaşlı bir kadının evinde kiraladığım odada olmayan kısmı.

Sürücü tarafına doğru yürüdüm ve telefonumu, çantamı ve konsolda sakladığım ruju alarak arabaya tırmandım. Kurtarmak için garip bir şeydi ama rahatlatıcı neme biraz bağımlıydım.

Hiçbir şey patlamadan arabanın önüne geri dönmeyi başardım ama kalbimin hızla çarptığını o zaman fark ettim. Bir *yanım* işlerin tamamen ters gitmesini bekliyordu.

Telefonuma baktım. *Servis yok*, sağ üst köşedeki küçük kelimeler bana bağıırıyordu. Şöyle de yazabilirdi: *Tamamen, tamamen boku yediniz.*

Bir daire çizdim ve seçeneklerimi tarttım. Ana yola geri dönebilir, sola dönebilir ve kamp alanını bulmaya çalışabilirdim. Ama ya kamp alanı bu yolun aşağısındaysa? O yöne doğru onca yolu geri giderdim ama hiçbir şey bulamazdım.

Önümdeki yola baktım. Asfalttı. Bir yere çıkıyor olmalıydı. Kimse iyi bir sebep olmadan bir yol açmaz.

Refleks olarak telefonumun ekranına baktım, etrafımdaki haritayı araştırmaya hazırlandım ve sonra bunun bir seçenek olmadığını fark ettim. Her şeyi eski usul yapmalıyım. Yürüyerek keşfetmeliydim.

Yürümeye başladım ama ne kadar uzağa gidersem o kadar cesaretim kırılıyordu. Ağaçlardan başka bir şey yoktu. Ürkütücü, ürkütücü ağaçlar. Hiç araba geçmiyordu. Hiçbir sokak lambası yolu aydınlatmıyordu. Sadece ben, aya güvenerek.

İleride duman gördüğümde muhtemelen yürüyüşümün çeyrek milini tamamlamıştım. Bir an için, bir şekilde etrafımda dönmeyi başardığımı ve gördüğüm şeyin arabam olduğunu düşündüm. Hayır, düz bir çizgide gitmişim. Başka yolu yoktu.

Ya bir şey yanıyordu ya da biri kamp ateşi yakmıştı. İkincisini umuyordum, çünkü ateşin yanında biri yoksa, yine de mahvolmuştum.

Yolun sonuna yaklaşırken kendi kendime "Bir şey görüyorum," dedim.

Dağlara tepeden bakıyormuş gibi görünen devasa bir toprak parçası vardı. Ama o toprak parçasının üzerinde bir şey oturuyordu.

Hayal mi görüyordum? Çölde uzun süre yürüyen ve bir şeyler gören insanları düşündüm. Onlara serap denirdi. Belki de bu bir seraptı. Ama hayır, susuzluktan ölmek ya da sıcak çarpmasından bayılmak üzere değildim. Aslında havada güzel bir esinti vardı ve bu da geceyi dağlardaki bir yürüyüş parkurunda uzun bir yürüyüş için mükemmel kılıyordu. Ama yine de önünde kamp ateşi yanan ve etrafta kimsenin olmadığı devasa karavanı hayal ediyor olabilirdim.

"Alo?" Seslendim.

Birkaç kez göz kırptım. Görüşümü netleştirmek için uzun, yavaş göz kırpmalar. Hâlâ oradaydı. Ama kimseden bir iz yoktu ve bağırışlarıma da yanıt gelmiyordu.

Yaklaştıkça karavanın kapısına baktım. Gidip kapıyı çalmalı mıydım? Tam olarak bir ev sayılmazdı. Ama başka ne yapabilirdim ki? Yardıma ihtiyacım vardı. Cep telefonunda en az bir bar olan birine ya da yardım çağırabilmem için beni medeniyete geri götürecek bir yola ihtiyacım vardı.

Tekrar seslenmek için ağzımı açtım ama karavanın kapısı pat diye açılınca kelimelerim boğazımda düğümlendi. Dışarı bir adam çıktı. Elinde bir silah vardı.

"Vay anasını," dedim.

Geri adım attım, ellerim havaya kalktı. Telefonum yere düştü ve ekranın kırılmamasını umduğum tuhaf bir düşünceye kapıldım. Kim?

Çok korkutucu bir tüfeğin namlusuna bakarken bir telefon ekranını önemsiyor muydunuz? Ama ben silahlara alışık değildim. Telefonumun ekranının kırılmasından endişe etmek her gün yaşadığım bir şeydi.

Adam hafifçe doğruldu ve tüfeği yere doğru doğrultarak indirdi. Korkum birden şaşkınlığa dönüştü. Bu, hayatını insanları topraklarından uzak tutarak geçirmiş bir taşralı hödük değildi. Hayır, iri kasları, dar tişörtü ve kot pantolonuyla spor salonundan çıkmış gibi görünüyordu.

Ateşliydi. Hem de çok. Hiç bu kadar yakışıklı birini görmemiştim. Ve emekli insanların ülkeyi gezmek için kullandıkları türden bir karavanın içinde hiçliğin ortasındaydı. Hiç mantıklı değildi.

"Özel mülktesiniz," dedi. "Hadi canım."

Bu kelimeler ağzımdan mı kaçtı? Evet, öyle. Özel mülkte olduğum çok belliydi. Burası şehrin pek de hareketli bir bölgesi değildi.

Ama adama iyi davranmak zorundaydım. Ne de olsa onun yardımına ihtiyacım vardı.

"Özür dilerim," dedim ellerimi indirerek. Silahını kaldırmadı ve bunu iyiye işaret olarak değerlendirdim. "Arabam bozuldu. Sanırım yanıyor. En azından sigara içiyor. Ve telefonum..."

Ona baktım ve sanki ölümünün yasını tutuyormuşum gibi üzgün bir yüz ifadesi takındım. Yüzüstü kaldırımın üzerindeydi. Neden en azından iki adım ötedeki çimlerin üzerine bırakmamıştım ki?

"Burada cep telefonu hizmeti yok," dedi. "İnternet de yok."

Bu adam arazide yaşayan tiplerden biri miydi? Karavanı elektriğe bağlı gibi görünmüyordu, bu yüzden öyle olduğunu tahmin ediyordum. Ama herkesin bir telefona ihtiyacı yok muydu? Yiyeceği nereden buluyordu?

Herkes gibi o da şehre indi ve satın aldı. Bu cahilce bir düşünceydi. Tam bir şehir kızıydim. Böyle şeyler hakkında çenemi kapalı tutmalıyım.

"Sadece medeniyete geri dönmem gerekiyor," dedim. "Eğer cep telefonu çekerse..."

Sesim oraya kaydı. Ne dedin? Araç çağırmak mı? Bölgede bunu yapan tek kişi bendim. Aslında, Remy adında zavallı bir adamı mahsur bırakmıştım. Bu adamın Remy olup olmadığını sormuştum ama belli ki araç talep etmemişti.

"Size yardım edemem," dedi. "Kamyonum tamirde."

Ona baktım. Karavanının motoru yok muydu? Sormalıydim, ama onun evi olduğu belli olan bir yerde tepinmeye ve bir şeyler talep etmeye hakkım yoktu.

beni bir yere götürür.

Ağlamaya başlayabilirim. Belki bana acır ve yardım ederdi. Ama bunu yapmak zorunda kalmamalıydım. Bir centilmen sıkıntılı bir genç kıızı sıkıntılı bırakmaz.

Silahını daha da indirdi, derin bir nefes aldı ve etrafına bakındı. "Tamam. İçeri gel."

Takip edip etmediğimi beklemeden karavanına yöneldi, merdivenleri tepinerek çıktı ve kapıyı arkasında açık bıraktı. Gerçekten onu içeri kadar takip etmemi mi bekliyordu? Onu Adam'dan tanımıyordum. Adam'ı tanımıyordum bile. Bu bölgeye tamamen yabancıydım ve bu adamın insanların ve malzemelerin olduğu yere ulaşmanın hiçbir yolu olmadan burada yaşadığı gerçeği konusunda kafam karışmıştı.

Ama içgüdülerim ona güvenebileceğimi söylüyordu. Ve içgüdülerim beni asla yanıltmadı. Genç yaştan itibaren sokak zekâsını geliştirmiştım ve kendimi nasıl güvende tutacağımı biliyordum.

Ama onu o üç basamağı çıkıp karavanına kadar takip etmemin nedeni bu değildi. Hayır, onu takip etmemi sağlayan şey ona karşı hissettiğim yoğun çekim duygusuydu. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Eğer bu adamın da benden etkilenebileceğine dair en ufak bir şansım varsa, buradan nereye gideceğini görmeliydim. Aksi takdirde kendimi asla affetmezdim.

2

DUKE

Hayatımda gördüğüm en güzel kadın kanepemde oturuyordu. Ve ben, her zamanki gibi, her şeyi berbat ediyordum.

İşte tam da bu yüzden burada tek başıma kaldım. Diğer insanlarla mümkün olduğunca az etkileşimde bulunmam daha iyiydi. Her etkileşimi bir karmaşaya dönüştürme eğilimindeydim.

"Yemek için ne yapıyorsun?" diye sordu. "Ne demek istiyorsun?"

Kafam karışmıştı. Ben mutfığa gidip ona buzlu su getirirken, o da yatağa dönuşen masanın önündeki banklardan birine yerleşmişti. Kanepeyi seçmemesine şaşırmıştım. Orası daha rahattı. Ama belki de acıkmıştı. Ona yiyecek bir şeyler ikram etmeliydim. Kibar insanlar böyle yapar.

"Burada tek başınasın. Kasabaya gitmenin bir yolu yok, değil mi?"

Bu yüzden kafası karışmıştı. Evet, çok mantıklıydı.

İçeceklerimizi masaya koydum; onun için su, benim için de bir şişe bira.

-Ve onun karşısındaki kabine kaydı. "Sanırım bisikletimi görmedin."

"Bisiklet mi?" diye sordu. "Ama nasıl-?"

Başımı sallıyordum, soracağı şeyi yarıda kesiyordum. "Motosiklet. O tür bir motosiklet."

"Oh, sen bir motorcusun."

Kendime pek motorcu diyemem. Şehirde dolaşmak için bir motosikletim vardı. Ama bunu düzeltmenin bir anlamı yoktu.

"Arka tarafta," dedim.

Baş parmağımı karavanın arka tarafına doğru uzattım. Karavanın arkasındaydı, yatak odasında değil. Ama kafasını karıştırdıysa bile, bu konuda hiçbir şey söylemedi.

"Peki, burada ne yapıyorsun?" diye sordum. "Şehirde mi yaşıyorsun?"

Başını eğdi ve bir omzunu kaldırarak yarım bir omuz silkti. "Şu anda Adairsville'de yaşıyorum, yani tam olarak şehirde değilim. Ben bir araç paylaşım şoförüym. İnsanları alıyorum ve gitmeleri gereken yere götürüyorum."

Kaşlarım havaya kalktı. "Seni tanımakta fayda var." Kıs kıs güldü. "Öyleydin. Arabam patlayana kadar."

Kaşlarımı çattım. "Arabanızın patladığından çok şüpheliyim. Motosiklete atlayıp bir göz atacağım."

Suyundan bir yudum alıyordu ama sözlerim bardağı ağzından çekip bana bakmasına neden oldu. "Bunu yapar mısın?"

Onu evime götürmüştüm. Arabasına bakmak, ruhu olan her insanın yapmayı teklif edeceği bir şeydi. En azından benim gibi arabalar hakkında biraz bilgisi olan birinin.

"Tamir edebileceğimi sanmıyorum," dedim. "Sadece bir göz atacağım. Kasabada seni hemen tamir edebilecek bir adam var. Eminim ciddi bir şey değildir. Sigara içtiğini mi söylemiştin?"

Başını salladı. "Ve buna neyin sebep olabileceğine bile bakamıyorum." İç çekti. "İnternete ne kadar bağımlı olduğumu hiç fark etmemiştim, ta ki internetten yoksun kalana kadar."

"Burada belirli noktalarda hizmet alabilirsiniz."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz kendimi tekmeledim. Onun hizmet almasını istemiyordum ve bu olaya aptalca bir bakış açısydı. Ama bencilce, gitmesini de istemiyordum.

Ve bu hiç mantıklı değildi. Yalnız kalmayı seviyordum. Etrafımda bir kadın ya da herhangi birini istemiyordum. İşte tam da bu yüzden ordudan ayrıldığımda daha kalıcı bir ev aramak yerine ucuza ikinci el bir karavan satın aldım. Bu, ihtiyaç duyduğumda bir an önce taşınabilmemi sağlayacaktı.

"Beni çok korkuttun, biliyorsun."

Onun sözleri beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Ona kaşlarımı çattım. "Silah," dedi.

Evet, bundan korkması çok mantıklıydı. Ve muhtemelen silahla dışarı çıkmam ona hiç mantıklı gelmedi. Tabii bir şey saklamıyorsam.

Tanımlayamadığım bir şeyden kaçmak mı? Kaçmak mı? Evet. Ama bir şey saklamak? Hayır.

"Bu araziye istiyorlar," dedim. "Müteahhitler. Bu tarafa bir yol bile yapmışlar. Arada bir, biri buraya geliyor ve

bana reddedemeyeceğim bir teklif yapmaya çalışıyor."

Arkasına yaslandı ve bana baktı. Beni inceliyor, anlamaya çalışıyordu. Yıllar boyunca pek çok kadın bunu denemişti. Hiçbiri başarılı olamamıştı.

"Yani bu arazi size mi ait?" diye sordu.

"Evet. Satın aldım ve parasını ödedim. Kimsenin gözünün üzerinde olmadığı bir zamanda kaptım."

Görev sırasında yaralandığım için şerefli bir terhis ve aylık maluliyet ödemesi aldım. Yirmi dört saat boyunca çektiğim acıya değmedi elbette. Ama en azından dağlarda, güzel manzaralı, herkesten ve her şeyden kilometrelerce uzakta istediğim gibi bir hayat yaşamamı sağlamıştı.

"Demek benim bir müteahhit olduğumu düşündünüz," dedi.

Başımı salladım. "Bilmiyordum. Dışarıda bir hareket gördüm. Biraz karanlıktı. Bu tarafa hiç kimse gelmez, o yüzden birileri bir şeyler karıştırıyor olmalı diye düşündüm."

Ve bu Tanrı'nın dürüst gerçeği idi. Elbette aşırı tepki göstermişim ama görev yaptığım yerin bana aştığı bir şey varsa o da sağlıklı bir ihtiyat dozuydu.

"Neyse, bunun için üzgünüm," dedim. "Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, güvenlik hâlâ açık."

"Öyle."

Tüfeği saklamak için gittiğim yatak odama doğru baktı. Gözlerindeki gerginliği fark etmemiştim. Silahların yanında rahat değildi. Anlamıştım. Jacksonville'in banliyölerinde büyüdüm ve annem babamın ateşli silah koleksiyonuyla hiçbir zaman tam olarak barışamadı. Korunmak için sadece bir silahım vardı ve bu kadının silah yüzünden daha fazla korkmasını değil, daha güvende hissetmesini isterdim.

"Yalnızlık çekmiyor musun?" diye sordu.

Başımı salladım. "Sanırım insanlarla pek aram yok."

Yalan söylüyordum ve bu konuda kötü bile hissetmiyordum. Çünkü yalan söylediğim o değildi. Kendime yalan söylüyordum.

"Bir köpek almayı düşündüm," dedim, hâlâ yüksek sesle düşünüyordum. "Ama istersem bisiklete atlayıp açık yollara çıkma özgürlüğünü seviyorum."

"Ne tür?" diye sordu. "Ne

tür bir bisiklet?" "Hayır.

Köpek."

Evet, bunu sorması gayet mantıklıydı. "Büyürken golden retriever cinsi bir köpeğim vardı. Ben de öyle bir köpek istiyorum. Az bakım gerektiren ama sevgi dolu."

"Hmm."

O tek hece dikkatimi çekmişti. "Ne?"

"Sadece... Seni golden retriever cinsi bir köpek sanmazdım. Burada sizi koruyacak bir köpek istediğinizi düşünürdüm. Şu güvenlik sistemi gibi olan köpeklerden."

İyi bir noktaya değindi. Doğru köpeğe sahip olsaydım, muhtemelen bir silaha ihtiyacım olmazdı. İçimde büyük bir yumuşaklık olduğu gerçeğini ele mi vermiştim? Ama son on yıldır bu yumuşak tarafım sadece hayvanlar için geçerliydi, insanlar için değil.

İnsanlar sizi hep hayal kırıklığına uğrattır. Köpekler değil.

"Aç mısınız?" Konuyu değiştirmeye hevesli bir şekilde sordum. O daha cevap vermeden ayağa kalkmıştı.

"Aman Tanrım, açlıktan ölüyorum."

Sesinde rahatlama açıkça görülüyordu. Sanki saatlerdir tuttuğu nefesini dışarı vermiş gibiydi. Orada boş bir mideyle oturduğunu bana belli etmek istememişti. Eğer bu kadın yemek istiyorsa, yiyeceği buydu.

Buzdolabını işaret etti. "Bir şeyler hazırlayabilirim. Benim için yemek pişirmek zorunda kalmanı istemiyorum. Bana hangi malzemelerin olduğunu söyle, ben de bir şeyler hazırlayayım."

Başımı salladım. "Etrafta pek fazla eşya bulundurmam. Adairsville'de bir hamburgerci var. Oraya gidip bize bir torba dolusu yiyecek alıp hemen dönmeyi düşündüm. Hamburgerinde ne istersin?"

Gözleri büyüdü. "Bir hamburger kulağa harika geliyor, ama bu oldukça uzak, değil mi?"

Omuz silktim. "On beş dakika."

Bunu biliyordu. Bu bölgede şoförlük yaptığını söylemişti. Belki de motosikletlerin arabalar kadar hızlı gidemeyeceğini düşünüyordu.

"Çıkarken arabana bakmak için duracağım," dedim. "Anahtarların nerede? Kendinizi evinizde hissedin."

Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordum. Muhtemelen burası ona bir evden çok uzak görünüyordu.

Gecenin ılık havasına adımımı atıp bisikletime doğru ilerlerken, ilk kez birinin benim hakkımda ne düşündüğünü gerçekten önemseydiğimin farkındaydım.

bir yer. O kadar yabancı bir duyguydu ki, nasıl hissedeceğimi bile bilmiyordum.

Bu yüzden onu bir kenara ittim, bisikletime bindim ve beni arabasına götürecek yola doğru ilerledim.

3

JESSALYN

Daha karavanın kapısı açılmadan ayağa fırladım. Motosikletinin yaklaştığını duymuş ve ne kadar gergin olduğumu fark etmişim.

"Arabam nasıl?" Daha onu görmeden seslendim.

Bir elinde kâğıttan bir çuval, diğerinde altılı aromalı gazoz paketi taşıyarak karavana doğru ilerledi. "Ne içtiğinizi bilmiyorum," dedi altılı paketi kaldırarak. "Ama bu bir kadının seveceği bir şeye benziyor."

Ona kaşlarımı çattım. Bunu cinsiyetçi bir yorum olarak değerlendirip değerlendirmeyeceğimden emin değildim. Ama haklıydı. Aromalı gazozları severdim ve o da benim favorim olan çilekli gazoz almıştı.

"Teşekkürler," dedim.

Nefesimi tuttum. Tekrar sormak istemedim. Bana kötü haber vermek için gelmemişti, belki de bu iyiye işaretti.

Her şeyi masanın üzerine yerleştirdi ve mutfağa doğru yürüyerek dolap kapaklarından birini açtı. "Radyatör sorunu gibi görünüyor. Sanırım bir hortum. Tamirci falan değilim ama askerde biraz tecrübe edindim. Ayrıca, babam bana arabalardaki bazı küçük şeyleri nasıl tamir edeceğimi öğretti. Gerçi çocukluğumdan beri çok değiştiler."

Ayağa kalktım ve masaya yöneldim. "Tüm bunları yaptığınız için teşekkürler."

"Sorun değil. Yemekten sonra motoruma atlayıp seni eve bırakabiliriz. Sonra da Brock Solid Repair'dan Brock'u arayıp sabah açıldığında dükkânına çektirebilirsin."

Hayal kırıklığı öyle bir şiddetle içime çöktü ki, adımlarımı durdurdu. Daha önce oturduğum bankın yanında durdum, suyum yudumladım ve onun muhteşem kahverengi gözlerine baktım. Ve o güçlü çenesi her yerimi titretiyordu.

"Sorun çıkarmak istemiyorum," dedim ve bankın üzerine çöküp kartondan maden suyu şişelerinden birini aldım.

"Sorun değil." Masaya birkaç kâğıt tabak ve bir rulo kâğıt havlu getirdi. "Programım tamamen açık."

Aslında sorun olmak istemediğimden değildi. Gitmek istemiyordum ve bu garipti. Eve gidip rahat bir gece geçirmek için can atıyor olmalıydım. Ama bunun yerine, bu süper yakışıklı münzevi ile burada kalmak, maden suyu içmek, hamburger yemek ve ona bakmak istiyordum.

"Peki, hep bu bölgede mi yaşadınız?" diye sordu.

Soru geldiğinde hamburgerimin paketini açıyordum. Hareketlerim dondu. Ona ne kadarını anlatmıştım? Geçmişimi kimseye açmamıştım ama ona doğru garip bir çekim hissediyordum. Güvendeydim. Ona her şeyi anlatabilirdim ve o beni yargılamazdı. Hayatımda en son ne zaman böyle bir şey yaşamıştım? Hiç, düşünebildiğim kadarıyla.

"Hiçbir zaman gerçekten bir evim olmadı," dedim. "Yani, yaşayacak yerlerim oldu ama onlar ev değildi. Hayatımın ilk on beş yılında annem farklı erkeklerle birlikte olduğu için oradan oraya gidip geldik. Sonra on beş yaşıma geldiğimde evden taşındım ve bir iş buldum."

O yıllarda korkunç işlerde çalışmıştım. Ofis binalarını temizlemek. Erkek yöneticiler ve iş arkadaşlarım tarafından taciz edildiğim berbat restoranlarda garsonluk...

Yine de hepsini atladım. Beni izliyor olmasına rağmen acıklı hikayemin ince ayrıntılarını duymak istemedi.

Cesaret için şişemden uzun bir yudum aldım ve şimdiye kadar gördüğüm en lezzetli görünen burgeri ısırdım. İnanılmazdı. İnanılmazdı. Nasıl olmuştu da üç haftadır bu şehirdeydim ve burayı denememiştim?

İlk lokmayı yuttuktan sonra hikâyemi anlatmaya devam ettim. "Arkadaşımmın annesi bana acıdı ve on altı yaşımdayken arabasını bana verdi. Sonunda, biraz daha iyi bir şey için makul bir peşinat ödeyecek kadar para biriktirebildim. İşte o zaman çeşitli araç paylaşım şirketleri için şoförlük yapmaya başladım. Bir süre Charlotte'ta market kuryeliği de yaptım. Daha önce yaşadığım yer orasıydı. Ama rekabet çok şiddetliydi. Şoför arkadaşlarımdan biri bana Seduction Summit'ten bahsetti. Şoför yok ve nüfus artıyor, bir de turistler var. İşte bu yüzden buradayım."

"Oldukça meşgul müsün? Maaşın da iyi mi?"

"Buradaki insanlar iyi bahşış veriyor ve evet, iş sıkıntısı yok. Ama sanırım artık güvenilir bir arabam yok."

"Güvenilirdir. Brock seni hemen tamir edecek. Uzun vadeli planın bu mu? Burada, kasabada kalmak mı?"

Burada, kasabada yaşamıyordum. Bir sonraki kasabada yaşıyordum. Yine de bunu ona belirtmem gerek yoktu. O biliyordu.

"Güzel soru," dedim. "Uzun vadeli planlar yapmamayı uzun zaman önce öğrendim."

Hayatınızda tam bir istikrarsızlık olduğunda olan buydu. Kaostan, tacizci erkek arkadaşlardan ve sonunda "toparlanın, buradan gidiyoruz" ile biten gürültülü kavgalardan uzaklaşabileceğiniz bir günün hayalini kurdunuz.

"Çocuklarla çalışmak istiyorum."

Bu kelimeler beynime çarptığı anda döküldü. Büyürken, öğretmenler genellikle sahip olduğum tek istikrardı. Okul servisine binip her şeyin düzenli olduğu ve beni neyin beklediğini bildiğim bir yere gitmeyi dört gözle bekleyen tanıdığım birkaç çocuktan biriydim. Eğer kötü bir aile ortamında yaşayan tek bir çocuk için bile böyle bir şey yapabilseydim, bunu yapardım.

"Burada harika bir okul sistemi var," dedi.

"Ne yazık ki, öğretmenlik yapmak için üniversite diplomasına ihtiyacınız var. En azından çoğu şehirde."

"Sizinle çalışacaklarına eminim. Öğretmenler konusunda Seduction Summit'in durumunun ne olduğunu bilmiyorum ama araştırmaya değer olabilir."

Bana zaten bilmediğim bir şey söylemiyordu ama sözleri tam da şu anda duymaya ihtiyacım olan şeylerdi. Dört yıllık üniversite çok zor görünüyordu, özellikle de bunun için ödeme yapmam ya da on binlerce dolarlık öğrenci kredisi almam gerektiğinde. Ama her seferinde bir ders almam için hiçbir neden yoktu.

"Peki ya sen?" Sohbeti kendimden uzaklaştırmaya hevesli bir şekilde sordum.

"Hayatımın sonuna kadar burada kalmayı planlıyorum. Belki tam bu noktada değil ama bu kasabada bir yerde. Eğer beni buradan kovarlarsa, ne yapacağımı bulana kadar en yakın kamp alanına taşınırım. Ama burada uzun süreli bir kamp yeri seçeneği yok."

Bahsettiğim şey bu değildi. "Ve sen emekli oldun?"

Orduda işler böyle mi yürüyordu? Gerçekten hiçbir fikrim yoktu. Dünyadaki tüm paraya sahip olsam bile yine de bir şeyler yapmak isterdim.

"Sadece balık tutmak ve yürüyüş yapmakla mutlu olacağımı sanıyordum ama daha fazlasına ihtiyacım var" dedi. "Sertifika almak istiyorum. Belki elektrikçi olarak. Her kasaba

bunlardan birine ihtiyacı var."

"Buradaki veterinerlerin çoğunun ağaç kesme işlerinde çalıştığını duydum, değil mi? Ya da inşaatlarda?"

Başını salladı. "Yine de bir takımın parçası olarak çalışmayı sevmiyorum. Artık değilim."

Bu son iki kelime, yüksek sesle söylemediğim bir sonraki sorunun cevabını veriyordu. Orduda olmak takım halinde çalışmak demekti. Bundan nasibini aldığını hissediyordum. Belki de orduda geçirdiği zaman bunu yapmıştı. Ama hayır, burada daha derin bir şeyler oluyordu. Bir yerlerde bir şeyler yanlış gitmişti.

"Ne düşünüyorsun?"

Sorusu beni şaşırttı. Bunun mevcut konuşmaya nasıl uyduğunu anlamaya çalıştım ama uymuyordu. Bakışlarını kasıtlı olarak yere indirdi ve nefes kesici bir an için göğsümün tişörtümü nasıl zorladığını kontrol ettiğinden emin oldum. Yaz aylarında hafif ve rahattı ama biraz sıkıyordu. Yolcularım arka koltukta oturduğu ve beni gerçekten kontrol edemedikleri için, iş için iyi olduğunu varsaydım.

Ama göğsüme bakmıyordu. Hamburgere bakıyordu. Bir sonraki sözlerini söylemeden önce bile bu belliydi.

"Bölgedeki en iyi burgerleri yapıyorlar, tartışmasız. Ama bunu söylediğimi lokantacıya söylemeyin."

Gülümsedim. "Sırrın benimle güvende. Ama itiraf etmeliyim ki biraz hayal kırıklığına uğradım."

Kaşlarını çattı. "Nedenmiş o?"

"Göğsümü kontrol ettiğini sanıyordum."

Ne yapıyordum ben? Bunu neden söyledim? Kelimeler ağzımdan çıkıverdi.

Alkol dilimi gevşetiyor olmalı. Ama o kadar içmemiştim.

Bakışlarını indirdi ama gözlerini yüzümden ayırmadan şöyle dedi: "İnan bana, göğsünü ve geri kalanını defalarca kontrol ettim. Sadece bu konuda nasıl sinsi olunacağını biliyorum. Gezintiye çıkmak ister misin?"

Bu soru beni ürküttü. Beni evime mi götürüyordu? Bunu istememiştim. Bu akşamın sona erdiği anlamına gelirdi. Ama birkaç ısırik sonra benim hamburgerim tarih olacaktı ve o da kendi hamburgerini, aramızdaki kaptaki patates kızartmalarının çoğuyla birlikte çoktan bitirmişti. Burada kalmak için nedenlerim tükeniyordu, özellikle de beni eve bırakmayı teklif ediyorsa.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordum.

Eğer eve derse, ona eve gitmek istemediğimi söyledim. Ama sonra ne olurdu?

Bütün gece burada mı kalacaksın? Onun kanepesinde mi uyuyacaksın?

Hayır, onun yatağında uyumak istiyordum, daha önce hiç bir erkekle yatmak istemediğimi düşünürsek bu endişe vericiydi. Ciddi olarak değil. Bakireydim ve bunu öğrendiğinde muhtemelen sadece anlamsız bir kaçamak istemeyecekti. Benim de istediğim bu değildi. Ama onun gibi bir adamın kızlığını bozma düşüncesiyle tepelere kaçacağından emindim.

"Seni bu bölgedeki en güzel manzaralı yere götüreceğim," dedi. "Ve sonra sana hayatının sürüşünü yaşatacağım."

Bu sözlerle birlikte sıcaklık doğrudan bacaklarımın arasındaki bölgeye gitti. Bana yaklaşıyordu. Ona bir erkeğe binme konusundaki deneyimsizliğimle ilgili gerçeği söylemem gerekecekti. Ama bunu daha sonra, gideceğimiz yere vardığımızda yapabilirdim.

Hamburger paketimi sardım, telefonumu kaptım ve kabinden dışarı çıkmaya başladım. "Hadi gidelim."

Kasabanın en güzel manzarasına doğru ilerlerken Jessalyn'in kollarının beni sarması kadar iyi hissettiren bir şey olmamıştı hayatımda. Aslında şehirdeki en güzel manzara oydu ve şimdi kendimizi tanıttığımıza ve onun adını bildiğime göre, onunla birlikte olmanın ne kadar doğru bir his olduğunu fark ettim.

Manzaranın yanındaki otoparka girdim ve orayı ıssız bulunca rahat bir nefes aldım. Bu ıssız kalacağı anlamına gelmiyordu ama gecenin bu saatinde misafirimiz olması pek olası değildi. Ayrıca, burası o kadar sessizdi ki, bir aracın geldiğini çok önceden duyabilirdim.

"İşte geldik," dedim motoru durdurup sessizliğin etrafımızı sarmasına izin verdikten sonra.

Yapması gerekenden biraz daha uzun süre dayandı. Bu onun da hoşuna gittiği anlamına mı geliyordu? Gece bitene kadar onun bedenini kendime yaslamak için başka nedenler bulmayı planlıyordum.

"Vay canına," dedi, bisikletten inmesine yardım ederken etrafına bakınarak. "Bu sadece... vay canına."

"Hoşuna gideceğini hissetmiştim. Sanırım hiçbir müşteriniz onları buraya kadar getirmedi?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Hiç güzel manzara göremiyorum. Aldıklarımın çoğu kulübede oluyor. Arada sırada birini kulübesinden alırken dağları görebiliyorum."

"Kafamı boşaltmak istediğimde buraya geliyorum. Ya da sadece manzara değişikliğine ihtiyacım olduğunda."

Muhtemelen bu ona garip geliyordu - tamamen yalnız yaşayan ve diğer insanlarla çok az etkileşimi olan bir adamın uzaklaşmak için bir yere gitmesi gerekebilirdi. Ama karavanın duvarları bazen üzerime üzerime geliyor gibi hissediyordum. Buraya gelip yolun karşısındaki dağlara bakmakla bara inip insanlarla çevrili olmak arasında kalsam, haftanın her günü manzarayı seçerdim.

"Bir göz atacağım," dedi.

Yürümeye başladı ve ben onu durdurmak için ağzımı açtım. Çıkıntıya fazla yaklaşmasını istemiyordum. Bu garip aşırı korumacı dürtü beni ele geçirmişti ve bununla ne yapacağımı bilmiyordum.

Onu güvende tutmak istedim. Kollarımı ona dolamak ve hiçbir şeyin ona zarar vermediğinden emin olmak istedim. Ve bu hiç de bana göre değildi. Şefkatli yanım yaklaşık on yıl önce, ilk görevim sırasında şarapnel parçası bacağımın büyük bir kısmını kopardığında silinip gitmişti.

"Burası gençlerin ilgisini çekecek türden bir yere benziyor," dedi yüzünü bana dönerek.

Artık sadece birkaç metre uzaktaydım - uzanıp ona dokunabilecek kadar yakındım. Yapmak istediğim de tam olarak buydu. Ama ellerimi sıkıca yanlarımda tuttum.

"Bilirsin işte, sevişmek için falan," dedi.

"Bu kasabada henüz çok fazla genç yok. Ama bu yakında değişecek."

Yavaşça başını salladı. "Bu mantıklı. Burası yaklaşık on yıl önce büyümeye başladı, değil mi?"

"Belki biraz daha uzun. Yine de kadınlarla tanışan tüm dağ erkeklerinin ergenlik çağına gelmesine yetecek kadar uzun değil. Belki lise öğretmenlerine talep olur."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve gülümsedi. "Düşünce tarzını seviyorum."

Bu konuda neyi sevdiğini bilmiyordum ama kabul ederdim. Benimle ilgili hoşuna giden her şeyi kabul ederdim.

Kahretsin, bağlanmaya başlamıştım. Ondan gerçekten hoşlanıyordum. Hoşlanmaktan da öte. Onu istiyordum. Ona ihtiyacım vardı. Etrafımda olmasına bağımlı hale geldiğimi görebiliyordum.

Bu nasıl bu kadar çabuk oldu? Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Düşünceli bir şekilde bana baktı. "Sence çiftler buraya seks yapmak için mi geliyor?"

Soruyu soruş şekliyle ilgili bir şey bana garip geldi. Sanki "seks" yerine "yapmak" demesine saniyeler kalmış gibi bir masumiyet vardı. Kadının bu alanda çok fazla deneyimi olmadığı açıktı.

Vücudumun bu düşünceye tepki verdiğini görünce şaşırdım. Aletim kıpırdandı, kotumun fermuarının arkasında bir şişkinlik yaratma tehdidinde bulundu. Onun deneyimsiz olması fikri hoşuma gitmişti - vücudunu daha önce hiç bilmediği şekillerde hayata geçirebilmek.

"Emin değilim," demeyi bir şekilde başardım. "Sanırım olabilirler." "Hiç bisikletin üzerinde seks yaptın mı?"

Manzara hakkında konuşmak için ağzımı açmışım ama sorusu ağzımı tekrar kapattı. Ne oluyor lan? Az önce bana bunu mu sormuştu?

Belki de düşündüğüm kadar masum değildi. Hayır, kesinlikle masumdu.

"Çıktığımı söyleyemem," dedim. "Buraya taşınana kadar bisikleti almadım ve... şey, tam olarak çıkmıyordum."

Motosikletime bakıyordu. Ölçüp biçiyordu. İkimizi üzerinde, çıplak, onunla yapmayı hayal etmeye cesaret edemediğim her şeyi yaparken mi hayal ediyordu?

"Bu nasıl işe yarayacak ki?" diye sordu. "Her ikisini de destekler mi Bize mi?"

Artık sorularıyla genel davranmıyordu. Hayır, bu İkimize özel. Evet, kesinlikle bazı şeylerin hayalini kuruyordu ve şimdi ben de kuruyordum.

"Gel, sana göstereyim," dedim.

Kendi sözlerim karşısında irkildim. Sanki soyunmasını ve motorumun üzerinde seks yapmasını öneriyormuşum gibi geldi. Bunu yapmak istediğini varsaymak istememiştim. Ama arkamda ayaklarının yere vuruşunu duydum ve beni takip ettiğini anladım.

İki ayağımı da yere basarak ve ellerimi gidona koyarak bisiklete tırmandım. "Burada üstüme tırmanırsın. Seni tutmam gerekecek. Ben arkanda dururken ellerinle bisikletin yanında durmak daha kolay olabilir..."

"Seni arkadan becerirken" diyecek kadar ileri gitmedim. Bu kabalık olurdu. Tereddüt ettim, cevabını bekledim, tüm bu konuşmayı kapatıp kapatmayacağından emin değildim. Kapatırsa onu suçlamazdım.

"Buraya gelirken sana dokunmayı hayal ediyordum," dedi. dedi.

Konuşurken bana bakmıyordu. Onun yerine, bakışları Aşağı doğru, sanki ayakkabılarını inceliyormuş gibi. Sanki bir şey söyleyemeyecek kadar utangaçtı.

bunu göz teması kurarak yapın.

"Ellerim dolaşmaya başlarsa ne yapacağını merak ediyordum," dedi.

"Göster bana."

O anda kafasını kaldırdı. Gözleri kocaman açılmıştı. Doğrudan bana baktı.

"Ne demek istiyorsun?"

Arkamdaki koltuğu işaret ettim. "Atla ve bana ne yapmayı düşündüğünü göster. Hâlâ burada at sürüyormuşuz gibi davran."

Şehirde gezinirken denemekten çok daha güvenliydi. Onu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmazdım ve şehirde gezinmeye çalışırken ellerinin üzerimde olması kesinlikle ikimizin de hayatını tehlikeye atardı.

Çok uzunmuş gibi görünen bir süre boyunca ilerlemedi ve ben nefes almaya bile cesaret edemedim. Yapacak mıydı yoksa geri mi çekilecekti? En başta yapmaya karar vermemişken geri adım atmak mıydı?

Ama ben orada oturmuş, dümdüz önüme bakarken, ellerim hayatım buna bağlıymış gibi gidonu kavrarken, o bana doğru hareket etti. Göz ucuyla onu izledim.

Oh, kah retsin. Binmek için yardıma ihtiyacı vardı. İlk seferinde ona yardım etmişim.

Şimdi atlamalı mıyım yoksa o sorana kadar beklemeli miyim?

Ama bacağını koltuğun üzerinden sallayarak ve vücudumu kaldırarak kullanarak tırmanarak beni şok etti. Kolları beni sardı, elleri tam olarak yolculuğumuz sırasında bulundukları yere gitti, karnımın üstüne yığıldı.

Gömleğimin içinden vücut ısınısını hissettim. Onun sıcaklığıyla hiçbir ilgisi olmayan nedenlerden dolayı beni ısıttı.

"Karnın çok sert," dedi.

Bu ifade beni biraz şaşırttı. Zordu. Zor olan tek şey bu değildi.

Kirli zihnimin gittiği yer tam olarak buydu, ama bunu söylemedim.

Onun yerine, "Teşekkürler." dedim.

Ellerini çözdü ve bir avucunu karnımda düzleştirdi, diğerini yukarı doğru hareket ettirerek göğüs kaslarımın üzerinde kaydırdı.

"Gömleğinin altına dokunabilir miyim?" diye sordu.

"Bana istediğin her yerde dokunabilirsin sevgilim," dedim, boğazımda oluşan gerginliği bastırmak için kelimeleri iterek.

Sanki bir mengene boynumu yavaş yavaş sıkıyor ve nefes almamı zorlaştırıyormuş gibi hissediyordum. Ama her zamanki nedenlerden dolayı değildi. Hayır, bu sefer

bu tepkiyi vermekten büyük bir zevk duyuyordu.

Az önce ona izin verdiğim şeyi tam olarak yaptığında bu his daha da yoğunlaştı. Elleri çıplak tenimdeydi ve hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

"Mmm," dedi, ellerini üzerimde gezdirmeye devam ederken yüzünün yan tarafını sırtıma bastırarak.

İki elini de gömleğimin altına sokmuştu ve şimdi parmaklarını meme uçlarımda gezdiriyordu. Hay sikeyim. Meme uçlarımda bu kadar hassas olduğumu hiç bilmiyordum. Ama parmaklarının çizdiği her daire doğrudan büyüyen ereksiyonuma gidiyordu.

"Sen araba kullanırken bunu yaptığımı hayal edebiliyor musun?" diye sordu. "Bu tam da yapmayı hayal ettiğim şey."

"Başka ne yapmayı hayal ediyordun?" Ben sordum.

Sessizlik. Belki de çok ileri gitmiştim. Ama şu anda elleri üzerimdeydi, bu yüzden umursadığımdan emin değildim.

Sonunda konuştu. "Ellerimi aşağıya doğru hareket ettirerek... bilirsin işte."

Biliyor musun? Bunu kafamdan geçirdim. Evet, kesinlikle masumdu.

"Daha önce bir erkekle birlikte oldun mu?" diye sordum. "Hayır."

Bu cevabı beklemiyordum. O kadar çabuk söylemişti ki, yanlış duyduğuma emindim. Şu anda ellerini üzerimde tutan kadın bakire miydi? Bu mümkün müydü?

Bir bakireye asla bulaşmazdım. Sıradan seksin getireceği komplikasyonları bile istemiyordum. Bir bakireyle yatmak, daha sonra onu evine bırakıp bir daha hiç konuşmazsam kendimi bir pislik gibi hissetmek anlamına gelirdi.

Elleri aşağı kaydı ve pantolonumu çözmeye başladı. Onu durdurmalıydım. Bu iş bir yere varamazdı.

Ama ne kadar çok düşünürsem, basit bir gerçeği o kadar az inkâr edebilirdim. Bakire olması hoşuma gitmişti. Ve bu geceden sonra onunla bir daha konuşmadan çekip gitmek gibi bir planım yoktu.

Bir şekilde bu kadın kalbime girmeyi başarmıştı. Ve lanet olsun, tamamen yalnız bir hayat yaşamak isteyen yanımda hiçliğe doğru kayıp gidiyordu.

Birdenbire, bu kadın yanımdayken hayatıma devam etmekten başka bir şey istemedim. Ve bu beni her şeyden daha çok korkutuyordu çünkü ona beni incitme gücü veriyordu. On altı yaşımdayken dünyadaki en yakın arkadaşımı bir araba kazasında kaybettiğimde yaşadığım yıkımın aynısını yaşama gücü.

Bu beni orduya sürüklemişti ama bundan kaçış yoktu. Sevdiğiniz biri öldüğünde, sizden bir parça koparmışlardı ve bu asla geri alamayacağınız bir parçaydı.

5

JESSALYN

Duke beni durdurmuyordu. Bakire olduğumu biliyordu ve beni durdurmuyordu.

Düğmeyi delikten geçirip fermuarını indirirken parmaklarım titredi. Altında kaya gibi sert bir şişkinlik vardı. Fermuarı her bir dişin üzerinden yavaşça geçirip ona hayır deme şansı verirken bunu hissettim. Motosikletten atlayabilirdi ya da kot pantolonunu yeniden bağlayıp motosikleti çalıştırabilir ve beni arkasına alıp gidebilirdi. Ama hayır, muhtemelen önce ikimizin de kask takması konusunda ısrar ederdi.

Hareket etmiyordu. Nefes alıyor gibi bile görünmüyordu. Bu durmamı istemediğine dair bir işaret miydi? Umarım öyledir.

Sonunda, fermuar gidebileceği kadar alçalmıştı. Bu beni bir karar vermek zorunda bıraktı. Yapacak mıydım yoksa ne yapacağını görmek için bekleyecek miydim?

Bekledim. Bir saniye, sonra iki, sonra üç. Hiçbir şey olmadı. Yapmam gerekecek gibi görünüyordu.

Titreyen parmaklarımla iç çamaşırının kemerinin altına daldım. Ereksiyonuyla temas ettiğimde nefesim kesildi. Beklediğim gibi değildi. Ne beklediğimden emin değildim ama bu sertti. Dokuluydu. Ve sıcaklık onu çevreliyor gibiydi.

Elimi gidebildiği kadar aşağı kaydurdım ve parmaklarımı damar olduğunu tahmin ettiğim çıkıntıların üzerinde gezdirdim. Duke biraz kıpırdandı, bu da tabana kadar ulaşmamı sağladı.

Diğer elim hâlâ göğsünderken nefes alışının yoğunlaştığını hissettim. Büyük, derin, uzun ve yavaş nefesler alıyordu. Bu onu etkilemeye başlamıştı.

İçime bir güç dalgası yayıldı. Bu adamı tahrik edebilirdim. Bu iri yarı, kaslı adam tek başına yaşamak için etrafındaki herkesi dışlamış gibi görünüyordu. Sadece o, karavanı ve motosikleti. Belki bir de golden retriever.

Ama onu dışarıda daha iyi bir şey olduğuna ikna edebilirdim. Onu anlayan bir kadınla ortaklık. Onu zevkle inletebilecek bir kadınla.

"Bekle," dedi elimi çekerek.

Bunu bir şekilde berbat etmişim. Ama ilk kez bir ereksiyona dokunuyordum. Öğrenmem için bana biraz izin verilmeliydi.

Ama sonra ayağa kalktı, elleri hâlâ gidonun üzerindeydi ve bacağını beceriksizce selenin üzerinden kaldırdı. Döndü ve motosiklete tekrar bindi, bu sefer bana dönüktü.

Kot pantolonunun paçaları açtı ama elimi çektiğinde yerine oturmuş olan beyaz pamuklu külotunun arkasında hiçbir şey göremiyordum. Yine de gözlerine ve orada gördüğüm arzuya odaklandım.

Beni istiyordu. En önemlisi, yüz ifadesinde o sertlik yoktu. Belki de sonunda beni içeri almaya razı olacaktı.

Sonra başını benimkine doğru eğdi ve tüm düşünceler silindi. Gözlerimi kapattım ve her bir parçasını hissettim. Dudakları dudaklarımdaydı, dili dudaklarımin arasından kayarak ilerliyordu. Elleri belimden yukarı çıktı, sonra göğüslerimin altına indi.

Başparmaklarının meme uçlarımin üzerinde kaymasına izin verdi, tişörtümün ve sütyenimin içinden onlarla alay etti. Tenimdeki ılık hava bana dışarıda olduğumuzu hatırlattı, gecenin bu saatinde buraya gelebilecek herkes için tam teşhir halindeydik.

Ellerim tekrar göğsüne gitti ama çıplak tenini hissetmek artık aynı şey değildi. Ona dokunmak istedim.

Bunu hissetmiş gibiydi. Aniden ellerini çekti, öpücükten uzaklaştı, sonra aşağı uzandı ve tişörtünü başının üzerine çekti.

İlk kez çıplak vücudunun üst kısmına baktım, bakışlarım hatlarında ziyafet çekiyordu. Bir sanat eseri gibiydi, her gün bir spor salonunda halter kaldırarak geçirdiği saatler değil, yıllarca süren sıkı çalışma sayesinde özenle şekillendirilmişti.

"Sıra sende," dedi.

Ne demek istediğini anlamam bir saniye sürdü ama bakışları göğsüme indiğinde ne istediğini anladım. Hafif bir gülümsemeyle tişörtümü başının üzerinden kaldırdım ve yere düşmesine izin verdim. Sonra sütyenimin kopçasına uzandım.

Dondum kaldım. İlk kez bir erkek beni çıplak görecekti. Hayal kırıklığına uğrar mıydı? Günlerce süren kıvrımlarım vardı, göğüslerim de dahil

ama onlara duyduğum tek hayranlık tamamen giyinik olduğum zamanlardı. Bir erkeğin onlardan hoşlanıp hoşlanmadığını kim bilebilirdi ki?

Yine de Duke'un bakışlarındaki yoğunluk bana güven verdi. Derin bir nefes aldım ve sütyenimin düğmelerini açtım, askıların kollarımdan aşağı düşmesine izin verdim ve giysiyi gömleğimle birlikte yere bıraktım.

Başını salladı, şimdi çıplak olan göğüslerime bakarken ağzında bir O harfi oluştu. Aşağı baktım. Yapılacak garip bir şeydi, biliyordum ama onun ne gördüğünü görmek istiyordum.

Sonra tekrar ona baktım. "Onlar iyi mi?"

Gözleri büyüdü ve bakışlarını yüzüme dikti. "Şaka mı yapıyorsun? İnanılmazlar. Sen de mükemmelsin. Seninle ilgili hiçbir şeyi değiştirmezdin."

Gülümseyerek ona doğru eğildim ve o da benimle yarı yolda buluştu, dudaklarımız bir başka uzun öpüşmede birleşti, bu seferki daha da tutkuluydu. İkimiz de ellerimizin dolaşmasına izin verdik - ben onun kollarının ve göğsünün hatlarını keşfediyordum, o tekrar belime doğru ilerliyor ve sonunda başparmaklarını meme uçlarımda kaydırıyordu.

Ağzına karşı nefesim kesildi, bacaklarımda arasındaki bölgeye sıcaklık yayılırken koltuğa doğru kıvrıldım. Çok iyi hissettirdi.

Sonunda öpüşmeyi kestiğinde hayal kırıklığımı bastırdım ama gözleri üzerimdeydi. Bakışları hemen haki şortumun fermuarına gitti. Mesajı aldım, düğmeyi delikten geçirdim, sonra fermuarı indirdim. Ayaklarımı içinden çıkarmak için biraz manevra yapmam gerekse de kolayca aşağı indi.

Ve sonra sadece külotumu giydim. Duke bacaklarımı kavrayıp kalçalarının üzerine yerleştirdiğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ellerini yukarı doğru kaydırırken, her iki başparmağı da külot çizgimin hemen altındaki bölgede gezindi.

Gözlerimi kapattım ve bir inilti çıkardım. Bacaklarımda birleştiği bölgeye dokunulmasının bile bu kadar ateşli olacağını kim bilebilirdi?

Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca benimle alay etti. Ama sonunda, başparmağı külotumun ince pamuğunu sıyırdı, tam da dokunmasını çok istediğim bölgenin üzerinde.

Öpüşmeyi kestim ve iç çektim, gözlerimi bile açmadım. Sadece ellerinin üzerimdeki hissinin tadını çıkarmak istiyordum.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu kısık bir sesle.

Başımı salladım ve gergin bir şekilde çiğneyerek dudağımı ısırdım. Tüm bunlar çok yeniydi. Ya her şeyi berbat edersem? Ya yatakta gerçekten kötüysem ve bundan sonra beni bir daha görmek istemezse? Yıkılırdım.

Yavaşça gözlerim açıldı ve onun dokunduğu bölgeye baktığını gördüm. Derin bir konsantrasyon içinde görünüyordu. Ve saniyeler sonra, nedenini gördüm.

Başparmağı amımın üst kısmındaki bir noktaya gitti. Başparmağı klitorisimin üzerinde hareket ettiği anda, kumaşın üzerinden bile içime işleyen zevk çok büyüktü. Başparmağının kıvrımlarını hissedebiliyordum ve gözlerim otomatik olarak tekrar kapandı. İstesem de onları açık tutamazdım.

Başını eğdi, dili göğsümün boncuklu ucunda geziniyordu. İşte o zaman başımı geriye attım ve haykırdım -birilerinin bizi duyma ihtimalinin canı cehenneme. Şu anda dilinin meme ucumda gezinmesi ve başparmağının klitorisimin üzerinde kayması dışında hiçbir şey umurumda değildi.

Bir noktada durmasını ve belki de iç çamaşırımı çıkarmamı emretmesini bekledim, ama yapmadı. Bunun yerine, sevgili hayatım için tutunuyormuşum gibi hissedene kadar daha hızlı ve daha hızlı hareket etmeye başladı. Tüm vücudum titriyordu ve elektrik amımdan vücudumun her iki yönüne doğru fırlıyor gibiydi.

Birden amım kasılmaya başladı. Vücudumu inanılmaz bir dizi his kapladı. Sıcaklığı yüzümde, boynumda ve çok fazla ilgi gösterdiği göğüslerimde hissettim.

Bir orgazm. Hissettiklerim yavaşça durana kadar ilk orgazmımı yaşadığımı fark etmemiştim. Kahretsin, bu inanılmazdı.

Sadece bir sorum var. Bir tane daha ne zaman alabilirim?

6

DUKE

Bu iç çamaşırını Jessalyn'in üzerinden çıkarmam gerekiyordu. Bu benim için büyük bir meydan okumaydı. Onu bir kez boşaltmışım ve bunu tekrar yapmayı planlıyordum ama şu anda onun içinde olmalıydım.

Bacaklarını üzerimden çektim ve iç çamaşırının bel bandına uzanarak yavaş yavaş aşağıya doğru çektim. Yardım etmek için vücudunu kaldırdı ve sonuçta bu o kadar da zor olmadı.

Ama onun en mahrem yerine bakarken aklıma bir şey geldi. Kanımı durduran bir düşünce.

"Korunmam yok," dedim ona olduğu kadar kendime de.

"Sorun değil. Doğum kontrol hapi kullanıyorum.

Güvendeyim."

Bu sözler her şeyi değiştirdi. Onu karavanıma geri götürmediğim sürece bu işin sonunu getiremeyeceğimiz ihtimaline karşı kendimi hazırlıyordum. O zaman bile komodinime sıkıştırdığım prezervatiflerin son kullanma tarihinin geçtiğinden emindim.

"Kotunu ve iç çamaşırını indir," dedi. "Görmek istiyorum."

İsteği beni şaşırtmıştı. Bu kadar istekli olmasını beklemiyordum, ama dokunuyordu ve keşif duygusu beni neredeyse bitirmişti.

Jessalyn'in tüm bunları ilk kez yapıyor olduğunu unutmak zordu. Ona bu kadar yaklaşan tek kişi olmanın heyecanı beni seksle hiç ilgisi olmayan bir yerden vurdu.

Lanet olsun. Eğer dikkatli olmazsam, bu kadına aşık olacaktım. Belki de çoktan bunu yapma yolundaydım.

"Evet, hanımefendi," dedim, işleri neşeli tutmaya çalışarak.

Başparmağımı kot pantolonumun kemerinin her iki yanından geçirdim. İç çamaşırını tutmam da bir saniye sürdü. Hepsini aşağı doğru ittim, ereksiyonumu görünce ağır bir hava emdiğinde durdum. Bu, gördüğünü beğendiği anlamına mı geliyordu? Umarım öyledir.

Bu sefer dokunmak için izin istemedi. Sadece uzandı ve elini etrafıma sardı, elini tabana kadar hareket ettirip tekrar yukarı kaldırırken gözlerinde hayranlıkla baktı.

Beni çok etkiledi. Bu kadın tam da hayatımda ihtiyacım olan şeydi. Her şey yerli yerine oturmuştu. Her şey anlamlıydı. *Hayatım* anlam kazanmıştı. "Bisikletten inelim mi?" diye sordum.

O güzel göğüslere bakmamak için kendimi zor tutuyordum ve ellerimi tekrar üzerlerine koymak istiyordum, ama bu sefer arkadan. Yavaşça girişini yoklarken ona dokunuyor ve okşuyordum. Bacaklarını açmış, ellerini bisikletin üzerine koymuştu. Bu fantezi beynimden geçerken bir iniltiyi tutmak zorunda kaldım.

"Bu şekilde yapabilir miyiz?" diye sordu.

Sözlerini tam olarak anlayamadan, beni girişine yerleştirene kadar etrafında döndü, ıslaklığı ucumu çevreledi. Bir bisikletin üzerinde otururken sevişmenin mümkün olduğunu düşünmüyordum, ama beni çoktan içine doğru itmeye başlamıştı, kesinlikle bu şekilde yapabileceğimize dair hiçbir şüphe kalmayana kadar kıpırdanıyordu.

Bacaklarım bizi bu iki tekerlekli canavarın üzerinde dik tuttuğu için fazla hareket edemeyecektim ama muhtemelen işin çoğunu onun yapması gerekiyordu. Aksi takdirde çok derine inip ona zarar verme riskim vardı.

Her şey çok fazlaydı. Beni çevreleyen o tatlı, dar amcığın hissi. Ellerinin omuzlarımı kavraması, onu bisikletin üzerinde tutmam için bana güvenmesi. Benim için çıplak olan güzel vücudunun görüntüsü. Ve bunu bir bisiklet üzerinde yapıyor olmamız ve onun bunu ilk kez yapıyor olması.

Ona girdikten birkaç saniye sonra boşalmamak için gözlerimi kapatmak ve işimi düşünmek zorunda kaldım. Başparmağımı klitorisine geri götürdüm ve onu okşamaya başladım. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini aklımdan çıkarmama yardımcı oldu. Gözlerimi tekrar açmaya cesaret ettiğimde yüzünü buruşturdu. Evet, kesinlikle acı çekiyordu ama umarım bu daha da kolaylaşacak ve zevk tekrar artmaya başlayacaktı.

Beni çok derine götürmedi ama buna gerek yoktu. Bir dahaki sefere ve bir sonrakine daha kolay olacaktı. Ve yakında, hiç acımayacaktı. Bundan emin olurdum.

Evet, ona bakarken Jessalyn'in benim için doğru kadın olduğunu biliyordum. Hayatımın geri kalanında birlikte olacaktık, *benim* hayatımda, onunkinde değil. O yanımda olmadan bu dünyada tek bir saniye bile yürümek istemiyordum.

Düşmüştüm, hem de çok sert düşmüştüm. Ve bunun nasıl olduğundan bile emin değildim. Böyle olması gerekiyordu. Aklıma gelen tek açıklama buydu.

"Bunu yapmaya devam et," dedi, sesi ancak fısıltıyı geçiyordu. "Sanırım yardımcı oluyor."

Ne demek istediğini çok iyi biliyordum. Ben daha iyisini yaptım. Diğer elimi göğsüne götürdüm ve başparmağımı meme ucunun üzerinde gezdirirken aynı zamanda klitorisine dokundum.

Tepki olarak sırtını kamburlaştırdı. Meme uçları hassastı. Bununla çok eğlenebilirdim.

"Oh, evet," dedi. "Aynen böyle. Siktir."

Çok küfür eden birine benzemiyordu. Belki de öyleydi. Belki de ben onun masumiyetini küfürsüzlüğüyle bağdaştırıyordum. Ama hoşuma gitti, özellikle de şu anda.

İşte o zaman gözlerimi tekrar kapatmak zorunda kaldım. Yine de yaptığım şeye devam ettim. Bunu yapmak için gözlerimin açık olmasına gerek yoktu.

Bu sefer her türlü seksi sesi çıkarıyordu. Başını arkaya attığını, dudaklarını ayırdığını ve göğsünün kabardığını gördüğümde, gözlerim ona bakmak için sonuna kadar açıldı. En ufak bir öz bilinci yoktu - en azından öyle görünmüyordu. Önümde kendini bırakıyor, tamamen açılıyordu ve bu benim için her şey demekti.

"Tanrım, geliyorum," dedi.

Bu bana kendimi tutmayı bırakmam için izin verdi. Gözlerimi açtım ve önümdeki her şeyi kavradım; güzel bir kadının sikime binmesi ve açık havada, herkesin bize rastlayabileceği bir yerde olmamız...

Kahretsin, bu çok ateşliydi. Bir ara tekrar yapmamız gerekecek.

Bu düşünce beni uçuşumun kenarına fırlattı. Taşaklarım gerilirken ve sikim içinde zonklamaya başlarken yüksek sesle bir çığlık attım. Onun o dar kanalına boşalırken, doğum kontrolünde olmasaydı ne olacağını düşünmeden edemedim. Bu gece bir bebek yapabilirdik.

Bu sefer öyle olmayacaktı. Ama gelecekte... Ben bir baba olabilirdim ve o da benim karım olurdu.

"Oh, kahretsin," dedim tohumlarımın sonuncusunu içine dökerken.

Güzel bir "oh be "ydi. Hayatımın kalıcı olarak değiştiğinin farkına varmamla birlikte geldi. Başka türüsünü istemezdim.

EPİLOG

JESSALYN

İkinci sınıf sınıfımın ortasında dururken derin bir nefes aldım. Burası benim odamdı. Kapısında adım bile yazıyordu, Bayan Kennedy.

"Evim güzel evim," dedim karnımı ovuşturarak.

Sadece birkaç ay içinde, sadece öğretmen olma hayalimi gerçekleştirmekle kalmayacak, aynı zamanda bir anne de olacaktım. Ve bunların hepsi iki yıl önce sıcak bir yaz gecesinde bir dağ yolunda kaybolmam sayesinde oldu.

Ya hiç kaybolmasaydım? Duke ile tanışmayabilirdim. Onsuz bir hayat düşünemiyorum.

"Seninle çok gurur duyuyorum."

Kocamın sesini duyunca arkamı döndüm. Onu birkaç saat önce yoğun bir iş günü için ayrılırken görmüştüm. Elektrikçi lisansını almış ve kendi işini kurmuştu. Maaşı iyiydi ama serbest meslek sahibi olduğu için sosyal hakları yoktu. İşte bu noktada benim giriş seviyesi öğretmen maaşım devreye giriyordu.

İnternet üzerinden aldığım derslerin ücretini ödememe de yardımcı olacaktı. Okul sistemi, diplomamı alırken sosyal bilgiler öğretmeni olarak çalışmaya başlamama izin verdi, bu da geceleri ve hafta sonları ders almak anlamına geliyordu.

"Elmanın öğretmenler için geleneksel bir hediye olduğunu duymuştum," dedi elini uzatarak bana doğru yürürken.

Mükemmel dolgunlukta kırmızı bir elmaydı, parlayana kadar cilalanmıştı. Sırf bana sürpriz yapmak için markete gitmiş ve bulabildiği en iyi elmayı seçmişti. *İşte* evlendiğim adam buydu.

"Mükemmel," dedim.

Ona bir öpücük vermek için parmak uçlarımda yükseldim. Hızlı bir öpücüktü. Ne de olsa teknik olarak işteydim.

"Nasıl gidiyor?" Geri adım attı ve etrafına bakındı. "Harika görünüyor."

Gururla gülümsedim. Sınıfımı sadece iki gün içinde gelecek çocuklar için hazır hale getirmek için çok çalışmışım.

"Teşekkürler," dedim. "Biraz abartmış olabilirim ama bu benim ilk seferim. Bir süre sonra alışırım."

Bu sözler üzerine gözlerimiz buluştu ve ikimiz de gülümsedik. İkimizin de aynı şeyi düşündüğümüzü biliyordum; motosikletle ilk kez karşılaştığımız anı. Acı vericiydi, birkaç saat sonra onun yatağında geçirdiğimiz bir sonraki sefer de öyle. Ama sonraki günlerde daha da kolaylaşmıştı ve ben o karavandan hiç ayrılmamıştım. Birlikte geçirdiğimiz ilk iki yıl boyunca orada yaşamış, kısa bir süre önce de Memory Lane'de kasabadaki birçok ağaç kesicisinin yaşadığı bir kulübeye taşınmıştık.

Duke onlardan birkaçıyla arkadaş olmuştu. Yavaş yavaş yeniden insanlarla birlikte olmaya alışıyordu. Beni sevmek -ve benim tarafımdan sevilmek- ona, evet, kalbini açmanın bazı riskleri olduğunu, ama buna değdiğini göstermişti.

Odanın etrafına yerleştirdiğim süsleri incelemeye devam ederken, "Teşekkür ederim," dedim.

Dikkatini tekrar bana çevirdi. "Ne için?"

"Siz olmasaydınız, şu anda burada duruyor olur muydum emin değilim. Kesinlikle hamile olmazdım. Bana çok şey verdin."

Bana yaklaştı ve her iki omzuma birer elini koydu. "Şaka mı yapıyorsun? Sen bana her şeyi verdin. Sen gelmeden önce hayatım bomboştu."

"Aynen," dedim. "Neyi kaçırdığımı bile bilmiyordum. Ve şimdi evimi buldum."

"İkimizin de var. Karavanımda ya da kulübede yaşamamız fark etmez. Ev, senin olduğun yerdir. Ama üçümüz için bir sürprizim var."

Bebeğimin karnına baktı. Evet, kendimizi şimdiden üç kişilik bir aile olarak görmeye başlamıştık. Küçük kızımız tarihin en çok sevilen küçük kızı olacaktı.

"Son zamanlarda karavanı pek kullanma fırsatımız olmadı," dedi. "Ben de bir gezi planladım."

Gözlerim büyüdü. "Bir gezi mi?"

İkimiz de bebek doğana kadar eve yakın kalmaya karar vermiştik. Hamile olduğumuzu öğrenmeden önce, uzun bir hafta sonu tatili bulabildiğimiz her an seyahate çıktık. Karavanı sahile bile götürdük. Ama yakında satmayı ve belki bir gün çocuklarımız büyüdüğünde ve kamp yapmaktan keyif alabilecekleri bir tane daha almayı planlıyorduk.

"Merak etme," dedi. "Bizi çok uzağa götürmeyeceğim. Bölgedeki kamp alanlarını araştırdım ve sadece birkaç mil ötede bir tane buldum. Biliyorsun... bunu düşünmek isteyebiliriz."

"Neyi düşüneyim?"

"Bir gün burada, Seduction Summit'te kendi kamp alanımızı açmak. Bu bizim emeklilik kariyerimiz olabilir."

"Otuz yıldan sonra emekli maaşı alıyorum," dedim. "O zaman bunu hedefliyoruz."

Bunu düşünmek hoşuma gidiyordu - ikimizin birlikte bir iş yürüttüğünü, ülkenin dört bir yanından gelen misafirlerle tanıştığımızı hayal etmek bile bana dört gözle bekleyeceğim bir şey veriyordu. Ama şimdilik bana daha da iyi bir şey vermişti.

"Hadi yapalım," dedim.

Ağzı kocaman bir gülümsemeyle genişledi ve kollarımı ona doladım, bir elimdeki elmayı boynunun arkasından tuttum.

"Şimdi öp beni," dedim. "Şans için."

Ve diplomamı alana kadar önümüzdeki birkaç yıl boyunca günlerimin çoğunu geçireceğim sınıfın ortasında tam olarak yaptığı şey buydu. Belki daha da uzun. Eninde sonunda ortaokul ya da liseye geçebileceğim söylenmişti ama ben küçük çocukları seviyordum. Ve yeni bir anne olacağım için ilkokul benim için mükemmeldi.

Her şey planladığımdan daha iyi bir şekilde bir araya geliyordu. Her zaman özlemini çektiğim aileye sahip olacaktım, sadece hayalini kurabileceğim bir kasabada evimi kuracaktım. Hepsinden iyisi, hayallerimin erkeğiyle geçireceğim -yaz ve diğer zamanlarda- pek çok sıcak gece vardı.

Sıcak Dağ Geceleri serisinin bir sonraki kitabı olan [Smoldering Mountain Man](#)'de yakışıklı bir dağ adamı ormanda kaybolan bir kadını kurtarıyor. Sıcak Dağ Geceleri serisinin geri kalanına [buradan](#) göz atın.

Daha fazla oduncu ister [misiniz?](#) Yepyeni Seduction Summit Trails serisinin 1. Kitabı Scarred Mountain Man'e [göz atın](#).

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

